

РЕШЕНИЕ

№ 7217

гр. София, 03.12.2018 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 61 състав,
в публично заседание на 15.11.2018 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маргарита Немска

при участието на секретаря Камелия Миладинова, като разгледа дело номер **10211** по описа за **2018** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл. 13, ал. 9 от Закона за енергетиката.

Образувано е по жалба на [фирма] ЕИК[ЕИК] със седалище и адрес на управление – [населено място], [улица], представлявано от пълномощника К. Н. Н. срещу Решение № Ж-625/30.08.2018г. на КЕВР, с което на основание чл. 22, ал. 1, ал. 5 и ал. 7 от Закона за енергетиката, във връзка с чл. 147, ал. 2 от Наредба № 3 от 21.03.2013 г. за лицензиране на дейностите в енергетиката, дава следните задължителни указания на [фирма]: 1. В седемдневен срок от получаване на настоящото решение да удовлетвори искането на г-н Д. В. за промяна на използваната електрическа енергия от небитови нужди на битови нужди за обект.,офис № 4" с клиентски № [ЕГН] с ИТН 4072664, находящ се на адрес - [населено място], [улица]; т.2. В тридневен срок след изпълнение на т.1 да уведоми Комисията за предприетите действия.

В жалбата се излагат доводи за незаконосъобразност на оспорения акт, като в хода на административното производство не е доказано, че имота се ползва за жилищни нужди, както и не е доказано, че заинтересованата страна Д. В. има качеството битов потребител. Твърди се, че обекта е офис и е предназначен за извършване на стопанска дейност. Моли атакуваното решение да бъде отменено. Претендира разности. В съдебно заседание жалбоподателят не се представлява.

Ответникът - КЕВР, моли жалбата да бъде отхвърлена. В съдебно заседание се представлява от юрисконсулт П., която оспорва жалбата. Претендира юрисконсултско

възнаграждение.

Заинтересованата страна Д. В. в съдебно заседание не се явява и не се представлява, депозира писмен отговор и писмени бележки по същество на спора, в които оспорва жалбата и моли същата да бъде отхвърлена. Не претендира разности.

Съдът, като взе предвид представените и приети по делото доказателства и становищата на страните, приема за установено следното от фактическа страна: Заинтересованата страна Д. В. е собственик на недвижим имот, придобит чрез продажба съгласно Нотариален акт за покупко-продажба на право на строеж № 111, том V, рег. № 7092, дело № 581 от 2009 г., издаден от нотариус Д. Н. с район на действие – Районен съд – гр. Стара Загора, на „офис № 4“, находящ се на адрес: [населено място], [улица], със застроена площ 27,82 кв.м.

Д. В. е небитов клиент на [фирма] за обект „Офис № 4“, с клиентски № [ЕГН] и с ИТН 4072664, находящ се на адрес: [населено място], [улица].

На 20.01.2012 г. от жалбоподателя като физическо лице и собственик на горепосочения обект са подадени Декларация за достъп до мрежата и Декларация за битови клиенти.

На 25.01.2012 г. от г-н В. е подадено заявление-декларация с вх. № X-9/25.01.2012 г. за започване на продажба на електрическа енергия за обект „офис № 4“ с ИТН 4072664. В подаденото заявление г-н В. е посочил, че консумираната електрическа енергия за обекта ще се използва за стопански нужди.

На 10.09.2013 г. между Д. В. и [фирма], с управител М. К., е сключен договор за наем за обект „офис № 4“.

Видно от Декларация от наемодателя от 10.09.2013 г., г-н В. е деклариран пред [фирма] съгласието си г-жа К. да придобие качеството на клиент на електрическа енергия по смисъла на Общите условия на договорите за продажба на електрическа енергия на [фирма] (Общи условия, ОУ) за обект „офис 4“ с ИТН 4072664.

На същата дата, а именно 10.09.2013 г., от страна на г-н К., упълномощен представител на г-жа К. - управител на [фирма], са подадени Заявление-декларация за започване на продажба на електрическа енергия за обект с ИТН 4072664 и Декларация за достъп до мрежата. В подаденото заявление е декларирано, че консумираната електрическа енергия за обекта ще се използва за стопански нужди.

На 04.10.2017 г. в [фирма] е подадена декларация от [фирма], съгласно която от 30.09.2017 г. договорът за наем за обект „офис № 4“ се счита за прекратен.

На същата дата, а именно 04.10.2017 г., от страна на г-н В., са подадени Заявление-декларация за започване на продажба на електрическа енергия с вх. № 7132727/04.10.2017 г. за обект с ИТН 4072664 и Декларация за достъп до мрежата. В подаденото заявление е декларирано, че консумираната електрическа енергия за обекта ще се използва за стопански нужди.

На 04.01.2018 г. в електроснабдителното дружество е постъпило заявление с вх. № 7395695, подадено от г-н В., с което жалбоподателят изразява желанието си консумираната електрическа енергия за обект „офис № 4“ да се заплаща по битови цени и декларира, че използва обекта за битови нужди.

С писмо с изх. № 7395695-1-5/22.01.2018 г. / лист 87 от делото/ жалбоподателят - електроснабдителното дружество е уведомило г-н В., че за да бъде извършена промяна в таксуването на консумираната електрическа енергия (от небитови на битови цени), е необходимо да се предостави актуален документ, от който да е видно предназначението на обекта, съгласно Закона за устройство на територията (ЗУТ).

В КЕВР е подадена жалба вх.№ Е-11ИН-00-54/16.08.2018г. от заинтересованата страна Д. В. срещу отказа на жалбоподателя по делото да извърши промяна на таксуването на електрическата енергия от небитови на битови цени за обект „офис 4" с ИТН 4072664

Ответникът е провел процедура по реда на Наредба № 3 от 21.03.2013 г. за лицензиране на дейностите в енергетиката /Наредба № 3/ и на основание чл. 142 и чл. 143 от Наредба № 3 е изискал от [фирма] да извърши проверка по изложеното в жалбата и да предостави мотивирано становище, ведно с всички налични документи по случая.

След извършена проверка и анализ на представените в КЕВР доказателства, комисията се произнася с Решение № Ж-625/30.08.2018г. , с което на основание чл. 22, ал. 1, ал. 5 и ал. 7 от Закона за енергетиката, във връзка с чл. 147, ал. 2 от Наредба № 3 от 21.03.2013 г. за лицензиране на дейностите в енергетиката, дава следните задължителни указания на [фирма]: 1. В седемдневен срок от получаване на настоящото решение да удовлетвори искането на г-н Д. В. за промяна на използваната електрическа енергия от небитови нужди на битови нужди за обект „офис № 4" с клиентски № [ЕГН] с ИТН 4072664, находящ се на адрес - [населено място], [улица]; т.2 В тридневен срок след изпълнение на т.1 да уведоми Комисията за предприетите действия.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена от лице с правен интерес от оспорването, срещу акт, за който изрично е предвидено че подлежи на обжалване пред съд. Административният акт е връчен на жалбоподателя на 05.09.2018г., жалбата е депозирана на 17.09.2018г./лист 28 от делото/ чрез КЕВР т.е. в преклузивния 14-дневен срок по чл.149 ал.1 от АПК и същата е допустима.

Разгледана по същество е неоснователна.

Оспореният индивидуален административен акт - Решение № Ж-625/30.08.2018г. на КЕВР, е издаден от компетентен орган, при спазване на установената форма. В съответствие с чл. 22, ал. 1, т. 2 от Закона за енергетиката /ЗЕ/ КЕВР разглежда жалби на клиенти срещу доставчици на енергия, включително крайни снабдители, свързани с изпълнението на задълженията им по този закон, като в съответствие с ал. 5, когато комисията приеме жалба за основателна, тя с решението дава задължителни указания по прилагането на закона. Съгласно чл. 22, ал. 7 от ЗЕ редът за подаване на жалбите, тяхното разглеждане и процедурата за доброволно уреждане на спорове се уреждат в наредбата по чл. 60, а именно Наредба № 3 от 21.03.2013г. за лицензиране на дейностите в енергетиката (обн. в ДВ, бр. 33/05.04.2013 г.), Глава девета. В случая, изискванията на Наредбата – чл. 144 и сл. са спазени – изготвен е доклад и е проведено закрито заседание, на което е прието процесното решение. В хода на проведеното административно производство не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила.

Съдът намира, че са спазени изискванията за форма на акта, от формална страна, той съдържа фактически и правни основания с оглед изискванията на чл.59 ал.2 т.4 от АПК.

Относно материалната законосъобразност на оспореното решение и съответствието му с целта на закона:

Настоящият съдебен състав намира атакуваното решение на КЕВР за законосъобразно

и постановено в съответствие с правните норми и установената съдебна практика /подробно и последователно цитирана в оспорения административен акт. / Действащите Общи условия на Е. са одобрени с решение на ДКЕВР № ОУ-013 от 10.05.2008 г.

Съгласно т. 2а на § 1 от Допълнителните разпоредби (ДР) на Закона за енергетиката (ЗЕ), обн. ДВ, бр. 54 от 2012 г., доп. ДВ, бр. 23 от 8 Март 2013 г. в сила от 17.07.2012 г., битовият клиент се определя като клиент, който купува електрическа енергия за собствени битови нужди. Съгласно т. 33а на параграф 1 от ДР на ЗЕ, небитовият клиент е определен като клиент, който купува енергия за небитови нужди.

Въведеното в ЗЕ разделение на клиентите е в съответствие и с целта на дефинитивните норми на Директива 2009/72/ЕО на Европейския парламент от 13 юли 2009 година относно общите правила за вътрешния пазар на електроенергия и за отмяна на Директива 2003/54/ЕО, а именно: чл. 2, т. 10, съгласно която „битов клиент“ означава клиент, купуващ електроенергия за собствена битова консумация, като се изключват търговски или професионални дейности, съгласно чл. 2, т. 11 - „небитов клиент“ означава физическо или юридическо лице, купуващо електроенергия, която не е за негови собствени битови нужди и включва производители и клиенти на едро. Анализът на двете разпоредби ясно показва, че разграничението между двата вида потребители е на плоскостта на нуждите, за задоволяването на които се купува/ползва енергията, а не на плоскостта на характера и вида на обекта, като жилищен или стопански.

Дефиницията за клиент съгласно чл. 1, т. 4 от Общите условия включва понятието „потребител на електрическа енергия за битови нужди“ - физическо лице, собственик или ползвател на имот, присъединен към електроразпределителната мрежа на дружеството съгласно действащото законодателство, което ползва електрическа енергия за домакинството си, и понятието „потребител на енергия за стопански нужди“ - физическо или юридическо лице, както и лице на издръжка на държавния или общинския бюджет, което купува електрическа енергия за стопански и/или обществени нужди за обект, присъединен към електроразпределителната мрежа на дружеството.

Чл. 6, ал. 1 от Общите условия дава възможност електрическата енергия да се използва от клиента за битови или стопански нужди. Ал. 4 на чл. 6 от Общите условия, предвижда, че клиентът е длъжен незабавно и писмено да уведоми дружеството в случаите, когато на територията на един обект се наложи промяна на предназначението на цялата или част от използваната електрическа енергия (от стопанска на битова или обратно). В тази връзка следва да се отбележи, че според чл. 10, т. 1 от ОУ клиентът има право да използва електрическата енергия според предназначението на обекта - битов или стопански. Съгласно чл. 11, т. 3 от Общите условия, клиентът се задължава да уведоми писмено електроснабдителното дружество в 30 (тридесет) дневен срок за всяка промяна, свързана с подадените от него лични данни, адресна регистрация, данни на фирмата, промени в собствеността, промени в начина на ползване на обекта, наложени временни ограничения върху ползването на обекта.

Не следват различни изводи от разпоредбите на ЗУТ. Съгласно т. 41 от § 5 от ДР на ЗУТ, промяна на предназначението на обект е промяната от един начин на ползване в друг съгласно съответстващите им кодове, представляващи основни кадастрални данни и определени съгласно Закона за кадастъра и имотния регистър и нормативните

актове за неговото прилагане. Да се задължи собственик на ателие да извършва такава промяна в случай, че чл. 6, ал. 4 от Общите условия го задължава при промяна на предназначението на използваната от него енергия от стопанска на битова само писмено да уведоми за това Е. противоречи на целта на закона.

Неоснователни са възраженията в жалбата, че потреблението на ел. енергия в имота сочело, че същият се използва за небитови нужди. На първо място не е ясно на каква база се извършва сравнението, за да могат да се преценят тези твърдения. На следващо място, с оглед гореописаната нормативна уредба и действащи Общи условия на жалбоподателя, които предполагат уведомителен режим от страна на клиента по отношение на начина на ползване на ел. енергията, то при наличие на такова заявление от заинтересованите страни, подкрепено и с нотариалния акт, дружеството е било длъжно да удовлетвори искането. Твърденията на жалбоподателя, че клиент за обект с предназначение „офис 4“ с ИТН 4072664 е лице, различно от заинтересованата страна не се подкрепят от доказателствата. Видно от писмените доказателства – декларация от 04.10.2017 г. от Б. Г." Е. /лист 79 от делото/ , депозирана до [фирма], договорът за наем, сключен със заинтересованата страна за обект „офис № 4" се счита за прекратен, считано от 30.09.2017г.

На същата дата, а именно 04.10.2017 г., от страна на Д. В., са подадени Заявление-декларация за започване на продажба на електрическа енергия с вх. № 7132727/04.10.2017 г. за обект с ИТН 4072664 и Декларация за достъп до мрежата. В подаденото заявление е декларирано, че консумираната електрическа енергия за обекта ще се използва за стопански нужди. Едва с подаденото заявление с вх. № 7395695 от 04.01.2018 г. в електроснабдителното дружество заинтересованата страна В. е заявил, че консумираната електрическа енергия за обект „офис № 4" ще се използва за битови нужди.

Неотносими към настоящото производство са обстоятелствата, че 6 месеца по –късно, от датата на подаване на заявлението –декларация от страна на В., с която е заявил желание, ел.енергията да се използва за битови нужди , същият е сключил договор за наем от 01.07.2018г. с И. Т. Д. за отдаване под наем на процесния „офис 4“. Към момента на подаване на заявлението с вх. № 7395695 от 04.01.2018 г. в електроснабдителното дружество заинтересованата страна В. е бил не само собственик на недвижимия имот, но е имал и качеството клиент за цитирания обект, към който момент жалбоподателят е следвало да удовлетвори искането на В. за промяна на използваната електрическа енергия от небитови нужди на битови нужди за обект „офис 4“.

В чл. 6, ал. 4 от ОУ не е предвидена процедура, по която доставчикът може да установи, че ел. енергията се ползва за небитови нужди.

С подаденото заявление –декларация с вх. № 7395695 от 04.01.2018 г. за започване на продажба на електрическа енергия за обект“офис 4 “ с клиентски № [ЕГН], находящ се в [населено място], [улица], следва да се приеме, че съгласно чл.11 т.3 от Общите условия заинтересованата страна Д. е уведомил електроснабдителното дружество за промяна в начина на ползване на обекта.

С оглед на гореизложеното жалбата се явява неоснователна, а решението на КЕВР – законосъобразно.

При този изход на спора следва да бъде уважено искането на ответника за присъждане на сторените по делото разноски за юрисконсултско възнаграждение съобразно разпоредбата на чл.78 ал.8 от ГПК във връзка с чл.37 ал.1 от Закона за правната

помощ във връзка с чл.24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, субсидиарно приложими на основание чл.144 от АПК в размер на 100 лева. Водим от гореизложеното и на основание чл.172, ал.2 от АПК, АССГ, Трето отделение, 61-ви състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], представлявано от процесуалния ме представител юрисконсулт К. Н. Н., срещу Решение № Ж-625/30.08.2018г. на КЕВР.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК], да заплати на Комисия за енергийно и водно регулиране съдебни разноски в размер на 100, 00/ сто/ лева

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд, в 14 – дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия: